

així? Senyors, siguem justos i imparcials, jo crec i vosaltres creieu amb mi, que realment NO, per trist i lamentable que sigui l'haver-ho de reconèixer.

Jo demano que aixequin la mà aquells de vosaltres aquí presents que en un cas de fractura simple del seu propi húmer, sense cap complicació ni dificultat de reducció, acceptaria una intervenció cruenta d'osteosíntesi per a la curació d'aquesta fractura, en lloc de recórrer al tractament clàssic que porta segles curant perfectament milers de fractures simples, sense el més lleuger perill; i, no obstant, jo he hagut de lluitar en més d'una consulta per a vèncer la resistència d'altres companys, entussodits en procedir cruentament, no solament sense necessitat, sinó exposant el pacient a les complicacions de tota intervenció òssea. Podia preguntar-vos igualment quants de vosaltres acceptaríeu la castració d'una filla vostra, per una simple anexitis, tantes vegades curable sense la més petita mutilació definitiva, i, no obstant, quantes dones han estat castrades innecessàriament en aquests darrers temps mitjançant una laparotomia que sempre pot ésser greu!

Doncs, si tots aquests fets i molts d'altres que s'hi assemblen i que omiteixo, són certs com jo ho afirmo i vosaltres ho creieu tant com jo, el cirurgià actual, com entitat social, no és desgraciadament el ser quasi perfect i admirable que generosament ens ha descrit el nostre amic, com a classe professional, o casta superior d'homes.

Tot el precedent és natural que no vol ni pot significar que no existeixin, entre els cirurians, tipus de la més escrupulosa honorabilitat, i de la més delicada consciència, davant dels quals jo m'inclino i em complau reconèixer-los dignes de tota mena de respectes. No tractem aquí dels individus, entre els quals, com en totes les professions, n'hi ha *ense màcula...* sinó de la *classe*, almenys no tan exempta de pecat que mereixi els ditirambes optimistes i sobradament benèvols de nostre amic.

El cirurgià dels nostres dies, si no és, doncs, de caràcter molt sencer, de purificada i quasi quixotesca honradesa, corre un gran perill en el moment actual, com el corre tota la Societat... ja que per excés d'entusiasme, ratllant al sectarisme algunes vegades, per la tendència pasional altres d'arribar de pressa a la meta, sen-

se midar els riscos que es poden córrer pel camí, es veu temptat en moltes ocasions a oblidar l'objectiu principal i suprem de la seva veritable missió.

Procurem tots prevenir-nos contra aquest perill i molt principalment prevenir contra el mateix a les joves generacions, que abandonen les aules en gran majoria, sense altre afany ni altra il·lusió que la *d'arribar aviat*, operar, extirpar intestins a pams i millor a metres si pot ésser, entrar per la finestra en el temple de la ciència, o almenys en el de la notorietat..., fer ràpidament una fortuna!

Aquest perill, al qual l'època socialment caòtica i escèptica que trevessem ens exposa a tots, ha de fer per consegüent més digne d'admiració i de respecte al que sap resistir a totes aquestes temptacions, traçar-se una ratlla completament recta de conducta, de qual ratlla cap consideració ni força de cap mena ha d'ésser capaç de desviar-lo... i si, com home al fi, s'equivoca una o més vegades, poder-se dir almenys a sí mateix, davant del jutge suprem de la seva consciència i del seu honor: «saben't-ho, no he faltat mai als meus propòsits i jamai no he abusat de la meua posició, ni del meu ascendent sobre el que sofreix, per a aconsellar-li res que no hagi cregut rigurosament útil per ell i que no hauria aconsellat i practicat amb pols segur i ànim tranquil al més estimat dels meus».

La potència actual del cirurgià, malgrat els fracassos inevitables que encara amenacen les seves intervencions, és immensa; la seva influència suggestiva sobre el pacient no ho és menys, per això mateix cal, és indispensable *que no n'abusi* i a aquest fi ha d'encaminar tots els seus esforços. Jo desitjaria haver aportat aquesta nit el meu modest gra de sorra a aquest objecte.

Senyors, he acabat: sols me resta donar, en nom de la Reial Acadèmia i en el meu propi, l'abraçada de benvinguda al doctor Corachan i fer vots per a que la seva presència en aquesta casa sigui duradera; fructuosa ja sé que ho serà, car les seves rellevants i envejables dots com home i com cirurgià ens donen la seguretat que contribuirà poderosament a la conservació i augment, si és possible, del prestigi i brillantor de la Reial Acadèmia, que s'honora rebent-lo en el seu sí.

HE DIT

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA